

KONCEPCJA ROBOTYZACJI PROCESÓW NAPRAWY OGUMIENIA SAMOCHODÓW CIĘŻAROWYCH

Poniższy artykuł przedstawia przesłanki do robotyzacji danego procesu usługowego, zapoznaje z ogólną koncepcją i dokładnie opisuje jeden z jej elementów kluczowych. Obok koncepcji robotyzacji procesów naprawy ogumienia, prezentuje również zrobotyzowaną wersję procesu montażu i demontażu kół.

A CONCEPT OF ROBOTIC REPAIRING OF TRUCK TIRES

The article presents the reasons why we created a concept of robotic repairing of truck tires. It presents a general concept and describes the most important elements this concept. A robotic approach to assembly and disassembly processes is also presented.

Przedmowa

Niniejszy artykuł podejmuje próbę zrobotyzowania procesu usługowego, jakim niewątpliwie jest naprawa opon samochodów ciężarowych. Większości z nas hasło „robotyzacja” kojarzy się głównie z wielkimi przedsiębiorstwami, gdzie widzimy roboty np. składające z części samochodów. I jest to skojarzenie jak najbardziej prawidłowe. W procesach przemysłowych występuje bardzo duży stopień automatyzacji. Wynika to głównie stąd, że procesy te składają się ze stałych cykli, zachodzących w określonej kolejności przy nie zmieniających się warunkach zewnętrznych. Wszelkie nieprzewidziane sytuacje oznaczają stan awaryjny.

Z automatyzacją procesów usługowych jest o tyle trudniej, że tu z sytuacjami nieprzewidzianymi, ze zmiennymi warunkami otoczenia mamy do czynienia ciągle. W tym przypadku jednak jest to stan normalny. Robotyzacja takich procesów jest więc z jednej strony niezwykle trudna, z drugiej zaś stanowi prawdziwe wyzwanie dla każdego automatyka [1].

Nasza propozycja robotyzacji stanowi część projektu robotyzacji obsługi samochodu ciężarowego z uszkodzonym kołem, czyli demontażu i montażu koła oraz jego naprawy. Prezentowana koncepcja robotyzacji naprawy była przedmiotem pracy dyplomowej w Katedrze Mechatroniki Politechniki Białostockiej [2].

1. PRZESŁANKI DO ROBOTYZACJI

Chcielibyśmy tu wskazać główne wady obecnego sposobu wykonywania czynności związanych z naprawą opon. Pierwsza z nich to duże rozmiary i masa kół samochodów ciężarowych. Nie dość, że dość kłopotliwe i uciążliwe jest przetaczanie koła ze stanowiska demontażu z osi pojazdu na stanowisko naprawy, bądź z naprawy do wyważarki, to chwila nieuwagi przy tych czynnościach może skończyć się wypadkiem. Opuszczenie koła na nogę, przetoczenie po niej bądź po ręce przy np. diagnozowaniu w najlepszym przypadku skończyć się może zbieciem lub otarciem, w najgorszym zgnieceniem lub złamaniem. Do wypadku może również dojść jeżeli bez należytej uwagi obsługiwana będzie montażownica lub wyważarka.

Niezwykle ważny jest również problem odpowiedzialności za decyzję podjętą odnośnie do naprawy. Mało który pracownik warsztatów czy stacji diagnostycznych tak naprawdę zna normy dotyczące liczby i rodzaju dopuszczalnych usterek a decyzję o naprawie podejmuje w oparciu o własną wiedzę, doświadczenie i na „wyczucie”. O ile dwa pierwsze czynniki są niezwykle cenne i ważne, o tyle ten ostatni powoduje, że decyzja naprawy może zostać podjęta błędnie i przyczynić się może do późniejszych niebezpiecznych sytuacji na drodze.

Wspomnieć musimy tu jeszcze o warunkach w jakich pracują mechanicy, choć większość z nas ma o tym dość duże pojęcie. Tak więc każdy z nas jest świadom silnego zabrudzenia otoczenia. Smary, kurz, pyły powstające np. w trakcie szorstkowania opony to wszystko tworzy procesowi wymiany i naprawy opon. To również czyni pracę trudniejszą i co tu dużo mówić dość niewdzięczną dla pracowników. Mówiąc o uciążliwości tej pracy nie sposób nie wspomnieć tu jeszcze o hałasie. Nie jest on co prawda tak duży jak w zakładach produkcyjnych, jednak wiertarki, szlifierki i wiele innych urządzeń używanych w trakcie pracy, w znacznym stopniu wpływają nie tylko na słuch, ale także na dobre samopoczucie i chęć do pracy.

Wszystko to tworzy przesłanki do głębszej analizy tego procesu i wprowadzenia jego automatyzacji.

2. ZROBOTYZOWANY PROCES MONTAŻU I DEMONTAŻU [3]

Zanim koło trafi na stanowisko naprawcze musi nastąpić jego demontaż z osi samochodu, zaś po naprawie montaż. Proces ten sam w sobie nie jest przedmiotem robotyzacji w naszym projekcie, jednak chcielibyśmy pokrótce wyjaśnić w jaki sposób koło z uszkodzoną oponą znajdzie się w punkcie odbioru do naprawy. Wprowadzając robotyzację naprawy opon, można też od razu wdrożyć zautomatyzowany proces montażu i demontażu.

Kierowca po wprowadzeniu pojazdu do hali, na specjalne stanowisko robocze, przekazuje osobie obsługującej informacje, które z kół jest uszkodzone oraz jakiego rodzaju naprawy oczekuje. Operator za pomocą interfejsu użytkownika określa zadania robota. Manipulator po samoczynnym pozycjonowaniu, odkręca nakrętki mocujące koło, poczym unosi pojazd za pomocą współpracującego podnośnika. Felga wraz z oponą po demontażu z piasty, zostaje dostarczona na stanowisko naprawcze. Po usunięciu usterki ogumienia robot powraca do pojazdu, gdzie montuje koło na oś. Po wstępnym przykręceniu felgi do piasty następuje opuszczenie pojazdu i dokręcenie nakrętek z wymaganą siłą. Po zakończeniu tej czynności robot powraca na miejsce parkingowe, gdzie oczekuje na nowe polecenia operatora.

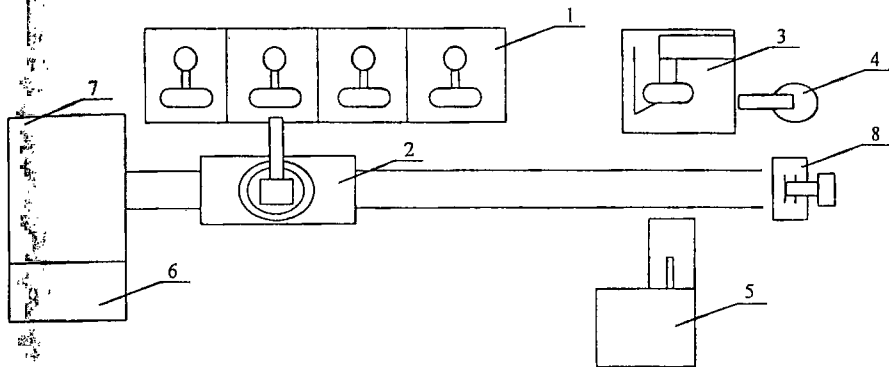
W tym przypadku zatem wszelkie czynności związane z odkręcaniem, przykręcaniem nakrętek, podnoszeniem, opuszczaniem pojazdu, klejowaniem i zakładaniem koła na oś oraz transportem wykonuje mobilny robot. Cały proces przebiega zatem sprawniej i szybciej.

3. KONCEPCJA ROBOTYZACJI

Schematycznie koncepcję robotyzacji procesu naprawy ogumienia przedstawia rys.1.

Cały proces zaczyna się w momencie, gdy operator (po konsultacji z kierowcą) przy użyciu interfejsu użytkownika podaje informację o tym, które koło jest uszkodzone, jego wymiary, czy wymagana jest wymiana opony, czy też jej naprawa. A jeżeli to ostatnie to jakiego rodzaju usterka nastąpiła. W przypadku konieczności naprawy mobilny robot (2) pobiera uszkodzone koło ze stanowiska (1), na którym umieszczone zostało po zdjęciu z osi pojazdu (w dalszej części pracy dla ułatwienia nazywane będzie stanowiskiem odbioru). Przewozi je i umieszcza na demontażownicy (3). W trakcie przewozu dokonywana jest diagnostyka uszkodzenia i weryfikacja słuszności podjęcia decyzji o naprawie tzn. czy rodzaj i wielkość usterki ją umożliwiają. Jeżeli tak, to po umieszczeniu na demontażownicy (3) następuje spuszczenie

powietrza z koła a następnie jego naprawa. Dokonuje tego manipulator (4) umieszczony przy tym stanowisku. Po dokonaniu naprawy ponownie pompuje się koło. Następnie robot przenosi je na wyważarkę (5), gdzie następuje wyrównowanie niezbędne po każdej naprawie i wymianie opony. Po czym ten sam robot odwozi koło na stanowisko odbioru (1).

Rys. 1. Schemat robotyzacji procesu naprawy ogumienia w samochodach ciężarowych;
1- stanowisko odbioru, 2- mobilny robot, 3- demontażownica, 4- manipulator do naprawy opon, 5- wyważarka, 6- magazyn opon zużytych, 7- magazyn opon nowych, 8- stanowisko do zmiany położenia koła.

Jeżeli przy diagnozowaniu okaże się, że usterka należy do grupy nienaprawialnych koło zostaje automatycznie przekazane do wymiany opony za zgodą kierowcy (gdy jej brak, to koło wraca na stanowisko odbioru (1)). W takim przypadku, albo gdy wymiana wybrana zostanie przez operatora już na samym początku, przebieg procesu będzie następujący. Robot (2) pobiera koło ze stanowiska odbioru (1), następnie przewozi je i umieszcza na demontażownicy (3). Tam po spuszczeniu powietrza opona jest zdjęta z obręczy i przewieziona do magazynu opon zużytych (6). Z magazynu opon nowych (7) pobiera się jedną o odpowiednich wymiarach i tę zakłada się na obręcz pozostającą w zamocowaniu na demontażownicy (3). Po pompowaniu koło przekazane zostaje na wyważarkę (5) a następnie już wyrównane robot przewozi na stanowisko odbioru (1), skąd zostanie odebrane do założenia na oś pojazdu. Ze względu na to, że koło na demontażownicy (3) i wyważarce (4) musi być montowane w jeden określony sposób konieczne było wprowadzenie stanowiska do zmiany położenia koła.

Ponieważ mamy tu do czynienia z typowym procesem usługowym, w którym następuje ciągła zmiana otoczenia, dlatego konieczna była standaryzacja pewnych jego elementów. Co to znaczy? Otóż w przypadku kół do samochodów ciężarowych mamy do czynienia z różnymi rodzajami opon, obręczami czy usterek. Aby jednak proces zrobotyzowanej naprawy przebiegał sprawnie i płynnie a przede wszystkim był w ogóle możliwy, ograniczyliśmy „obsługiwane” opony do bezdętkowych, koła do tarczowych, obręcze do stalowych, nie dzielonych z kołnierzem natomiast usterki do przebieg punktowych i mniejszych uszkodzeń zewnętrznych. Każdy z wybranych należy do najczęściej występujących rodzajów, dlatego w żaden sposób nie ogranicza to samego procesu.

Nie wyeliminowaliśmy również obecności człowieka w procesie. Konieczna jest bowiem obecność operatora pełniącego rolę nad poprawnością przebiegu, dokonującego okresowych kontroli a przede wszystkim podejmującego decyzje w sytuacjach nieprzewidzianych. Jego obecność jest również pomocna z tego względu, że jest w procesie kilka czynności, których robotyzacja jest niezwykle skomplikowana i wymagałaby nakładu znacznych kosztów. Możliwość ich wykonywania przez osobę z obsługi technicznej upraszcza z pewnym stopniem sam proces. Przedstawiliśmy w tym rozdziale ogólną koncepcję robotyzacji wybranego przez

nas procesu usługowego. Teraz chcielibyśmy państwa zapoznać z budową i działaniem kluczowego elementu tej koncepcji.

4. ROBOT MOBILNY

Centralnym elementem integrującym wszystkie części procesu jest mobilny robot. Skupia on wokół siebie poszczególne stanowiska i odpowiada za sprawne przemieszczanie koła w trakcie trwania procesu. Składa się on z dwóch głównych części: platformy mobilnej i umieszczonej na niej manipulatora.

4.1. Platforma mobilna

Platforma, która odpowiada za przemieszczanie się robota, swym kształtem przypomina platformę kolejową. Jest ona pojazdem czteroosiowym. Zapewnia to większą stabilność i możliwość przewożenia znacznych ładunków. Jest to dlatego istotne, że i manipulator i koło przewożone posiadają dużą masę. Elementem napędowym jest krokowy silnik elektryczny. Dostarcza on energii, a dołączony do niego wieloobrotowy enkoder absolutny odczytuje pozycję wału silnika. Sygnał pozycyjny przesyłany jest następnie do sterownika, który steruje robotem. Enkoder jest typowym sensorem pozycji, w którym sygnałem wejściowym jest kąt obrotu a wyjściowym – impuls elektryczny. Nie będziemy tu opisywać budowy czy zasady działania obu urządzeń, ponieważ nie jest to przedmiotem naszego artykułu. Zainteresowanych odsyłamy do literatury fachowej zajmującej się zagadnieniami związanymi z elektrotechniką.

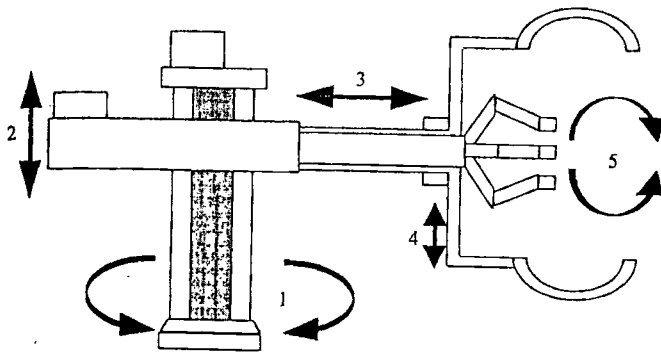
Wprowadzenie torów, po których porusza się wózek silnikowy z robotem, w znacznym stopniu upraszcza system pozycjonowania. Jako że wymagany jest tylko ruch po linii prostej a stanowiska robocze w trakcie trwania procesu nie zmieniają swego położenia, to w celu prawidłowego pozycjonowania wystarczy zliczać liczbę obrotów silnika.

Wózek przewożący robot z miejsca na miejsce po torze w linii prostej jest najprostszą formą mobilności. Ponieważ jednak w naszym projekcie spełnia ona powierzone jej zadanie w pełni, nie widzieliśmy konieczności jej rozbudowy czy komplikacji. W tym przypadku minimalna mobilność jest całkowicie wystarczająca. Prosta konstrukcja poza tym ma tę główną zaletę, że mniej jest elementów mogących ulec uszkodzeniu. Jest to niezwykle ważne z racji tego, że jakakolwiek usterka platformy całkowicie paraliżuje przebieg całego procesu. Odpowiada przecież ona za ruch robota integrującego wszystkie stanowiska.

4.2. Manipulator

Na rysunku 2. przedstawiliśmy schematycznie budowę manipulatora będącego częścią mobilnego robota. Konstrukcję i zasadę działania oparliśmy na przykładzie robota o konfiguracji koordynowanej cylindrycznie. Duże manipulatory tego typu bardzo dobrze sobie radzą z operowaniem materiałem oraz załadowywaniem i rozładowywaniem przedmiotów procesowanych na i z maszyn.

Przestrzeń robocza tego robota jest duża a skok pionowy jest tak samo długi jak promieniowy. Posiada on trzy podstawowe stopnie swobody: liniowy w pionie (2) i w poziomie (3), oraz obrotowy (1). Dwa dodatkowe wprowadza efektor końcowy w osi liniowej (4) i obrotowej (5). Obrót (1) umożliwia robotowi obsługę stanowisk po obu stronach toru, zaś oś promieniowa (3) pobieranie i zakładanie koła bądź opony na poszczególnych stanowiskach.

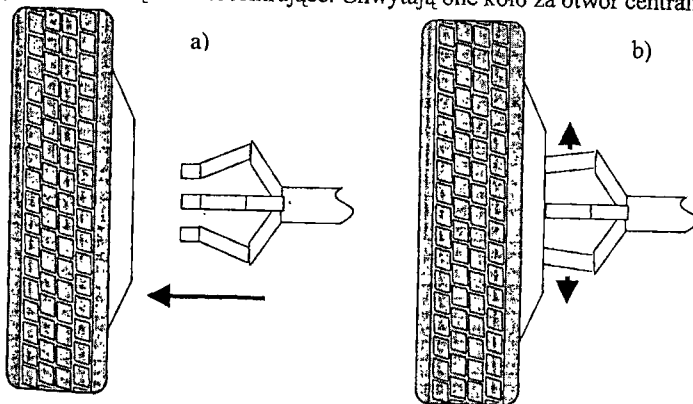

Rys.2. Schemat robota montowanego na platformie

O ile budowa samego robota jest typowa i często stosowana w przemyśle, o tyle efektor końcowy jest tu całkowitą nowością. Specyfika procesu, kształt przedmiotów jakimi operuje robot jak i zadania postawione mu, wymagały zaprojektowania chwytaka o specjalnej konstrukcji.

4.2.1. Efektor końcowy

Efektor końcowy składa się z dwóch części: chwytającej i diagnostycznej. Chwytnak stanowią trójpalczaste szczęki samocentrujące. Chwytnak one koło za otwór centralny w feldze.

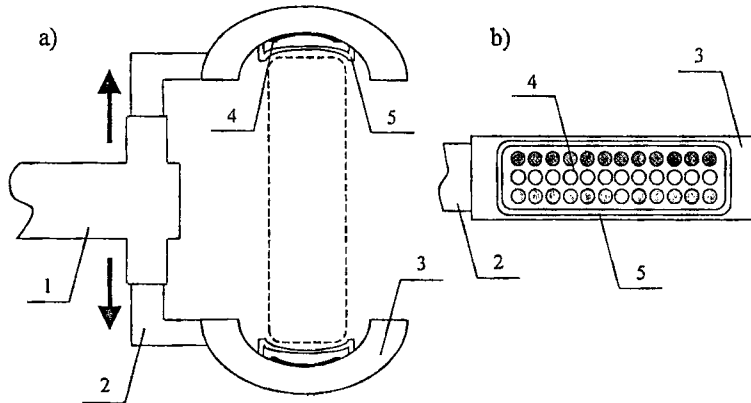

Rys.3. Schemat chwytania koła: a) dosunięcie chwytaka do koła, b) rozsuniecie szczęk mocujących w celu uchwycenia koła za centralny otwór w feldze

Koło zamocowane na stanowisku odbiorczym pozostaje stale w tym samym położeniu. Podobnie na demontażownicy, czy też wyważarce w trakcie trwania procesu felga nie przesuwa się w żadnym kierunku, a wykonuje tylko ruch obrotowy wokół swojej osi. Dzięki temu szczęki robota mobilnego za każdym razem, kiedy zachodzi konieczność, mogą być wsunięte w otwór centralny obręczy dokładnie w jego środek (rys.3a) i przez równoczesne rozsuwanie palców szczęk chwytają koło (rys.3b).

Szczęki, dzięki czujnikom dotyku zamocowanym na zewnętrznych krawędziach, „wiedzą” kiedy chwytają obręcz. Następuje bowiem wówczas podanie sygnału z tychże sensorów. Następnie szczęki z pewną siłą zaciskają się na krawędzi otworu i wycofując się zabierają koło

ze stanowiska. Dokładnie w odwrotnej kolejności przebiega etap oddawania koła na stanowisko. Robot podjeżdża do stanowiska, ustawia ramię na określonej wysokości i dosuwa je do elementu przejmującego. W momencie gdy koło zostanie założone na drążek centrujący wyważarki, czy uchwycone przez szczęki demontażownicy (podany sygnał obecności przedmiotu z danego urządzenia) następuje zwarcie szczęk robota mobilnego i uwolnienie koła. Potem ramię zostaje wycofane i robot przesuwa się w kolejne położenie. Obok szczęk mocujących w skład efektora wchodzi obręcz diagnostyczna. Schematycznie budowę części diagnostycznej efektora przedstawia rys.4.

Rys.4. Schemat budowy części diagnostycznej efektora końcowego (a) i obręczy diagnostycznej (b); 1- korpus, 2- ramię wysuwane, 3- podstawa obręczy diagnostycznej, 4- zestaw czujników, 5- stelaz do transportu opon

W trakcie transportu ze stanowiska odbioru na demontażownicę koło podlega jednocześnie diagnostyce (oczywiście gdy koło przeznaczone jest do naprawy). Ponieważ do najczęściej spotykanych usterek zalicza się przebite opony i miejscowe uszkodzenia zewnętrzne, dlatego wewnątrz obręczy zamocowano w trzech rzędach trzy rodzaje czujników. Są to:

- czujniki ciśnienia – wykrywające miejsce uchodzenia powietrza z koła;
- czujniki wykrywania metalu (indukcyjne) – wykrywające obecność przedmiotów metalowych tkwiących w oponie;
- czujniki odległości – wykrywające miejscowe starcia bieżnika i kontrolujące jego głębokość.

Biorąc pod uwagę konstrukcję to właściwie mamy tu do czynienia z dwiema połówkami obręczy, na których zamocowane są powyższe czujniki. Obręcz zamocowane są w ten sposób, że koło w trakcie transportu znajduje się pomiędzy nimi i wystarczy obrót o 180° by znaleźć usterki. Pierwotnie zamierzaliśmy zastosować tylko jedną obręcz, jednak w tym przypadku koło musiałoby wykonać obrót o 360° co znacznie wydłużyło czas diagnozowania i wymagało zastosowania dłuższego toru pomiędzy stanowiskiem odbioru a demontażownicą.

Przebieg procesu diagnozowania jest następujący. Jeszcze przed uchwyceniem koła przez szczęki mocujące robota mobilnego obręcz ustawiają się na ustaloną odległość powyżej czoła bieżnika koła (średnica zewnętrzna podana wcześniej za pośrednictwem interfejsu). Następnie wysuwają się szczęki, pobierają koło i powracają do pozycji wyjściowej. W trakcie transportu szczęki obracają się, co umożliwia zdiagnozowanie koła na nich zamocowanego. Mierzony jest przy tym kąt obrotu. Jeżeli zostanie podany sygnał z któregośkolwiek czujnika, to kąt obrotu jest zapamiętywany. Kąt ten, wraz z informacjami o tym, z której obręczy podany został sygnał i z którego czujnika w rzędzie, określa położenie usterki. Czujniki ustawione są rzędami w poprzek opony, więc odległość uszkodzenia podawana jest w odniesieniu do

wewnętrzny (zwróconego do robota) boku opony. Wielkość uszkodzenia jest określana na podstawie liczby sygnałów podawanych jednocześnie z czujników oraz kątów obrotu, przy których były one przekazywane.

Nie wspomnieliśmy do tej pory o jeszcze jednym elemencie tej części efektora końcowego. Jest nim stelaż do transportu opon. Ma on taką wysokość, że nie przeszkadza przy diagnostyce. To znaczy umożliwia ustawienie obręczy w takiej odległości od opony, że czujniki mogą wykrywać usterki i nie ma ryzyka, że zaczepi on o nią w trakcie trwania obrotu, a zarazem nie zakłóci ich pracy (czujniki indukcyjne o skupionej wiązce sygnału). Stelaż ten umożliwia wykorzystanie obręczy do transportu opon zużytych i nowych z magazynu i chroni czujniki przed ewentualnym uszkodzeniem w trakcie chwytania takiej opony. Uchwycenie bowiem następuje poprzez zaciśnięcie się obręczy na oponie od zewnątrz. Z tą częścią procesu mamy do czynienia przy wymianie, gdy trzeba zabrać oponę uszkodzoną z demontażownicy i dostarczyć tam nową w celu jej założenia na felgę.

5. PODSUMOWANIE

W powyższej pracy przedstawiliśmy propozycję zrobotyzowania procesu naprawy ogumienia w samochodach ciężarowych. Zrobotyzowanie tego procesu przyczyni się do poprawienia wydajności i podniesienia efektywności.

Pewnym rewolucyjnym rozwiązaniem wprowadzonym w zrobotyzowanej wersji jest fakt, że naprawa przebiega bez zdejmowania opony z felgi. Obecnie chcąc naprawić oponę najpierw trzeba ją zdemontować z obręczy, co powoduje znaczne wydłużenie czasu naprawy. Na skrócenie czasu trwania procesu wpływa również inne nowatorskie rozwiązanie. Mamy tu na myśli diagnostykę opony w trakcie transportu koła na stanowisko naprawy. Połączenie tych dwóch czynności i stworzenie z nich procesów równoległych przyczynia się do sprawniejszego przebiegu naprawy. Brak konieczności ręcznego wprowadzania danych do sterownika wyważarki jest trzecim elementem wpływającym na szybszy przebieg procesu. W dniu dzisiejszym przed uruchomieniem procesu komputerowego wyrównoważenia konieczne jest zdefiniowanie wszystkich niezbędnych parametrów koła. W wersji zrobotyzowanej połączenie wszystkich urządzeń w jeden system sterowania umożliwia jednorazowe wprowadzenie danych wejściowych przed uruchomieniem procesu. Informacje te zostają odpowiednio skierowane do ściśle określonych stanowisk.

Zrobotyzowana wersja procesu nie wyklucza obecności człowieka, jednakże w znacznym stopniu ułatwia jego pracę. Po pierwsze uwalnia człowieka od odpowiedzialności za podjęcie decyzji o przebiegu procesu (naprawa lub wymiana). Po drugie wyręcza go w większości prac trudnych, niebezpiecznych czy chociażby niewdzięcznych. Osoba obsługująca wykonuje kilka czynności, które w żaden sposób nie są uciążliwe czy skomplikowane. Poza tym czuwa ona nad bezawaryjnością całego systemu i przeprowadza ewentualną konserwację urządzeń.

Zaproponowane przez nas rozmieszczenie stanowisk wydaje się być najbardziej efektywnym, jednak nie jest jedynym możliwym. W trakcie montażu w hali można stanowiska dowolnie skonfigurować wokół toru robota mobilnego. Wszystko to zależy od kształtu pomieszczenia, w którym jest wdrażany projekt oraz od położenia stanowisk naprawczych samochodów.

Do wad zrobotyzowanej wersji zaliczyć musimy wysoki koszt wdrożenia projektu. Jednak po pewnym czasie eksploatacji poniesione koszty zwracają się. Drugą wadą jest fakt, iż naprawiane są tylko usterki najczęściej spotykane.

Projekt zrobotyzowanej naprawy ogumienia powstał z myślą o warsztatach samochodowych lub stacjach serwisowych samochodów ciężarowych. Pewne rozwiązania wykorzystane w tym projekcie mogą również znaleźć zastosowanie w innych procesach. Pierwszym takim zastosowaniem jest zrobotyzowany proces zakładania opony na felgę. Mógłby on znaleźć miejsce w przemyśle samochodowym, gdzie montuje się koła przed założeniem ich na oś

nowego pojazdu. Obecnie montaż ten jest wykonywany ręcznie. Innym zastosowaniem proponowanych przeze mnie rozwiązań, jest połączenie zakładania opon na felgę z wyrównowaniem kół. Przecież nawet nowe koła muszą być pod tym względem kontrolowane. Demontażownica, manipulator i wyważarka współpracujące ze sobą usprawniłyby przebieg całego procesu.

Z roku na rok zwiększa się liczba zrobotyzowanych procesów usługowych. Automaty i roboty coraz powszechniej uczestniczą w naszym codziennym życiu. Mamy zatem nadzieję, że w przyszłości projekt znajdzie zastosowanie, mimo kosztów wdrażania z tym związanych.

LITERATURA

- [1] Schraft R.D., Volz H.: *Serviceroboter. Innovative Technik in Dienstleistung und Versorgung*. Springer, Berlin 1996
- [2] Tolstoj J.: *Projekt robotyzacji procesów naprawy ogumienia w samochodach ciężarowych*. Praca dyplomowa wykonana w Katedrze Mechatroniki Politechniki Białostockiej, Białystok 2000
- [3] Zawadzki K.: *Projekt robotyzacji demontażu i montażu kół w samochodach ciężarowych*. Praca dyplomowa wykonana w Katedrze Mechatroniki Politechniki Białostockiej, Białystok 2000